

i Diebliffet trænge til, er et Ministerium, der staar i et saadant Tillidsforhold til det store Flertal af dette Thing og det store Flertal af det danske Folk, at det er i Stand til at gennemføre heldige Reformer for Befolkningen i Overensstemmelse med Befolkningens Ønsker. Det er meget ofte, at man har set i Høires Blade og hørt af Høires Taler rundt omkring i de konservative Klubber, at dette Ministerium er et meget hæderligt, dygtigt og duligt Ministerium. Jeg skal ikke i Diebliffet opholde mig ved Ministeriets Hæderlighed, blandt Andet af den Grund, at jeg er bange for, at jeg i saa Tilfælde vilde komme i Konflikt med den høitærede Formand; men derimod ønsker jeg at sige et Par Ord om dette Ministeriums store Dulighed. Jeg vil da tillade mig at spørge de Herrer, om det er et Tegn paa et konstitutionelt Ministeriums Dulighed at tage ligesaa mange Penge, det vil, uden paa nogenjomhelst Maade at spørge Repræsentationen derom. Det forekommer mig, at enhverjomhelst Rodrian kunde gøre det Samme, naar han var i Besiddelse af den raa Magt. Jeg vil endvidere tillade mig at spørge, om det er et Tegn paa Dulighed, at Ministeriet kommer her i Salen og hører de stærpeste Anklager imod sig for Grundlovsbrud, uden at det finder Anledning til at forvare sig derimod. Nei, mine Herrer, naar man taler om et dygtigt Ministerium i et konstitutionelt Land, da sigter man derved til et Ministerium, der nyder en saadan Tillid hos Repræsentationen, at det er i Stand til at gennemføre heldige Reformer for Befolkningen. Men hvad har denne Regjering formaaget at udrette? Den har ikke formaaget Andet i de mange Aar, den har været ved Roret, end at sætte Strid og Splid mellem de Lovgivende Forsamlinger og ved sin uparlamentariske Optræden og sin politiske Halsstarrighed standse al Lovgivningsvirksomhed her i Landet og dermed Gjenemførelsen af alle gavnlige Reformer — for saa tilfaldt at have i Grundlovsbrudet. Ja, det er et meget stort politisk Syndereregister, som dette Ministerium har, og det kunde interessere mig at komme udførlig ind derpaa; men jeg skal dog afholde mig derfra i Diebliffet. Jeg kan ikke Andet end glæde mig over, at det er lykkeligvis denne Regjering ved sin frihedsfjendste Optræden at vække Frihedskjærligheden i det danske Folk som ingen sinde før. Jeg er denne Regjering forbunden, fordi den har formaaget at bibringe en stor Del af det danske Folk den Overbevisning, at den Forsatning egner sig bedst til at fremme de økonomiske, politiske og sociale Interesser,

under hvilken enhver Myndighed, fra den laveste til den høieste, er Udtryk for Folkevillien, saaledes som denne tilfjendegiver sig gennem den almindelige Valgret. Med andre Ord, denne Regjering har skabt en Mængde Republikanere her i Landet, og lad mig sige, at det glæder mig, fordi jeg betragter Republikken som den mest rationelle Regjeringsform. Jeg nævner ingen Tvivl om, at den Tid vil komme, og den kommer os nærmere og nærmere, jo mere politisk Oplysning og Dannelselse bliver Overmands Gte, da Republikken vil holde sit fejrige Indtog i alle Europas Lande. Jeg vil udtale det her, for at der ikke i Historien skulde staa, at hele det danske Folkething i det Herrens Aar 1886 var i Besiddelse af en saa stor Kongeskjærlighed, at man troede, at Intet kunde gaa her i Landet uden ved Hjælp af Kongedømmet. For Øvrigt skal jeg gjerne erkjende, at et konstitutionelt Monarki ogsaa kan virke i Befolkningens Interesse og fremme Befolkningens Læve, nemlig naar Folkethingsparlamentarismen er fuldt ud anerkjendt. Jeg betragter det som en konstitutionel Konges Opgave at vaage, om jeg saa maa sige, over Partierne paa den Maade, at i det Diebliffet f. Ex. Venstre er i Flertal, saa maa Kongen tage et Venstreministerium, og saa gaar hele Udviklingen i Landet ad de Veie og i den Retning, som Venstre ønsker; men i det Diebliffet Høire kommer i Flertal, tager Kongen et Høireministerium, og saa gaar Udviklingen i den Retning, Høire ønsker. Men naar man fraviger dette Princip, og naar man vil tillægge Kongen en personlig Magt, saaledes at det overlades til ham sammen med de af ham vilkaarlig valgte Ministre at bestemme Udviklingens Retning i Landet, bliver det konstitutionelle Monarki aldeles forkasteligt, fordi man ikke har nogenjomhelst Garanti for, at man i det arvelige Monarki har en Konge, som er i Stand til at bedømme, hvad der tjener Befolkningen bedst; et heller, at han har Villie og Evne til at fremme dets Interesser. Men naar det konstitutionelle Monarki erkjender Berettigelsen af Folkethingsparlamentarismen, da siger jeg, at saa kan man ogsaa under denne Regjeringsform fremme Folkets Læve, og jeg vil da sige, at i en saadan Forsatning behøver Kongen slet ikke at være hæbet over Partierne, som det er blevet gjort gjældende. Jeg maa tilstaa, at det forekommer mig at være ubegribeligt, at Kongen kan være hæbet over Partierne. Det er ogsaa min Mening, at det behøver han heller ikke. Der er ikke Noget til Hinder for, at han kan være Høiremand; han kan ogsaa være Venstremænd eller